

Després de la “Gran Gerona”

Detall dels ponents al Centre d'Arts Escèniques J.C.

A vegades les contradiccions són aparents, i aquesta és la gran conclusió de l'acte de commemoració del quarantè aniversari de la segregació de Sarrià de Ter de Girona, que divendres al vespre va aplegar els principals actors d'aquell fet. I és que tots van coincidir a remarcar que els set anys de consell municipal després de la segona tongada d'annexions forçoses de la “Gran Gerona” –Salt, Sarrià de Ter, part de Sant Gregori (Domeny, Sant Ponç i Tialà) i de Celrà (Campdorà)– van comportar una època de millores innegable. A la primera, es van annexionar San Daniel, Santa

Eugènia de Ter i Palau-sacosta. Tots també van destacar la importància clau de la figura de Just Manuel Casero, regidor de Girona i un dels qui van presidir aquest consell, fins al punt que va ser declarat sarrianenc d'honor. “Va viure la vida del poble i ens va tenir en compte a tots. Escoltava les associacions, a diferència d'altres”, va indicar Joana Rosdevall, exsotsdirectora de l'Associació de Veïns de Sarrià de Dalt i membre del Grup de Muntanya Sarrià, que va recordar que va ser una època en què hi havia moltes ganes de fer coses, de millorar el poble.

Això, no obstant, no ha de fer confondre. Ho va fer notar Quim Rodríguez, el president del consell quan, el 1983, es va assolir la segregació. “El febrer del 81 s'inicia l'expedient de segregació després d'una enquesta als veïns, amb el 91% favorable a la independència de Sarrià, és a dir, quasi tothom, excepte algun despistat”, va dir. L'expresident de l'Associació de Veïns del Pla de l'Horta, Josep Lafuente, però, va matisar que el gran problema era arreglar els barris, no la segregació, i això va marcar el procés d'independència de Girona, fins al punt de diferenciar-lo de l'homòleg de Salt, que, segons ell, va ser de caire totalment polític. En aquest sentit, el primer alcalde després de la segregació, Jordi Cañigueral, va dir que el principal repte va ser mantenir els serveis de ciutat en un poble que tornava a ser un poble, i que ho van gestionar amb convenis de col·laboració amb Girona i Salt. Entre les coses aconseguïdes, l'expresident de l'Associació de Veïns Sarrià de Baix-La Rasa, Miquel Resplandis, va destacar el local per a la gent gran i sobretot el consultori mèdic. “Vam haver de lluitar molt, però ho vam aconseguir”, va dir i l'exregidor Josep Llunell va reblar: “En aquell temps tots lluitàvem d'una forma o altra. De sotamà anàvem fent el que podíem.”

El colofó de l'acte, que va conduir el catedràtic en història moderna i contemporània Javier Antón Pelayo, el va posar Assumpció Vila, col·laboradora del llibre Sarrià, un fet singular. Segons Vila, per entendre tot el procés és molt significatiu l'estudi sociològic de l'expedient de segregació que va liderar i que va publicar a la revista Parlem de Sarrià, que constata que entre el 1985 i el 2022 hi ha hagut un creixement del 40% de la població activa, la majoria en el sector industrial, i que representa el 7% de la població industrial del Gironès. “Sarrià és un poble amb molta activitat, amb molt poca construcció i amb molts treballadors que viuen fora del poble.” Un poble, però, que, com es va constatar en el documental de Nicolás Pichardo que va cloure l'acte, continua el lligam amb Girona, exemplificat amb l'avinguda de França que neix a Sant Ponç.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 17-12-2023, Pàgina 8

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/10-administracions/2366415-despres-de-la-gran-gerona.html>